

geïnteresseerd. Ik ben altijd nieuwsgierig naar wat er in mensen omgaat en wat hen beweegt de dingen te doen die ze doen. Dat maakte ook dat ik het hogerop heb gezocht en me in de gedachten van de zwaarste criminelen wil leren verplaatsen. Niet alleen om te weten waardoor ze hebben gedaan wat ze hebben gedaan, maar ook om ze te helpen. Misschien is het vergezocht, maar ik hoop een klein verschil voor mensen te kunnen maken zodat ze vrede met zichzelf en de wereld om hen heen kunnen vinden. Zodat ze op den duur veilig zijn om te re-integreren in de maatschappij en wat van hun leven kunnen maken. Mijn vader heeft me nooit begrepen.

De mensheid is niet te redden. Sommige, nee de meeste mensen, zijn nou eenmaal bedorven van binnen, zei hij geregeld. Mijn vader heeft een moeilijke jeugd en daarna een zwaar leven gehad. Het heeft hem nors en verbitterd gemaakt. Zelfs de vrolijkheid en opgewektheid van mijn moeder kon daarin geen verandering brengen. Mijn vader heeft afgelopen jaar zelfmoord gepleegd. Mijn moeder nam het zichzelf eerst enorm kwalijk, lieverd die zij is. Sindsdien eet ik elke ochtend mijn ontbijt samen met haar, in haar winkel. Iets wat ons beide dichter bij elkaar heeft gebracht en ik durf te zeggen dat het haar bij een depressie uit de buurt heeft weten te houden. Ik ben van mening dat we allemaal iemand nodig hebben om op te bouwen. Of dat nou een partner is, je moeder, je zoon, een buurman of een huisdier, dat maakt niet uit.

‘Anthurium, lieverd, goedmorgen! Oh, wat zie je er geweldig uit vandaag! Kom, lieverd. Ik heb thee gezet,’ begroet mijn moeder mij, als ik haar winkel binnenstap.

‘Hey, mam. Alles okay vandaag?’ vraag ik haar en ze antwoordt me met een glimlach.

‘Tuurlijk kind! En, ben je klaar voor je eerste dag?’ Gisteren heb ik een half uur met haar aan de telefoon gehangen en heb haar verteld dat ik vandaag begin in de gevangenis. Ik weet dat ze er gemengde gevoelens bij heeft, maar ik weet ook dat ze vooral trots op me is.

‘Je vader zou ook zo trots op je zijn geweest, kind,’ zegt ze. Maar daar heb ik mijn twijfels over. Ik wil de sfeer niet bederven, dus ik werp haar een glimlach toe en we genieten samen van het ontbijt.

Als ik mijn auto op de parkeerplaats zet en door de zware beveiliging ben, kan ik eindelijk mijn spullen klaarzetten in mijn nieuwe kantoor. In de dossierkast vind ik mappen van alle gevangenen. Er staan hoogstwaarschijnlijk

psychoanalyses in en bevindingen van mijn voorganger. Omdat ik elke zaak met frisse ogen wil beginnen, heb ik ze nog niet gelezen. Ik leg alleen de map klaar van mijn eerste cliënt, zonder het te openen. 'Jackson Alexander Nas-sauen' staat erop. Het is de dunste map die in de kast hangt. De naam klinkt me ergens bekend in de oren, maar ik bedwing mijn nieuwsgierigheid en laat de map dicht. Achter een deur naast mijn kantoor staat in een keukentje een koffiezetapparaat en net als ik binnenloop, gaat het lampje uit als teken dat de koffie is doorgelopen. Een man komt achter mij binnengelopen en kijkt me van boven tot beneden aan.

'Goedemorgen. Jij moet Anthurium zijn,' zegt hij en fronst zijn wenkbrauwen bij de naam.

'Goedemorgen. Dat klopt, het is een bloem. Mijn moeder is gek op bloemen, maar je mag me Anty noemen,' antwoord ik hem op geofende toon. De man lijkt opgelucht een naam toegeworpen te krijgen die makkelijker te onthouden is.

'Aangenaam. Mijn naam is Bill. Mijn ouders waren lui...' zegt hij met een glimlach op zijn gezicht. Het doet me lachen en zijn glimlach wordt breder. Mijn ogen speuren de kastjes af.

'Hier,' zegt Bill en opent een keukenkastje waar koffie- en theekopjes staan.

'Nou, deze,' zegt hij trots terwijl hij naar een foeilelijke mok met een olifantenslurf als handvat wijst.

'Deze is van mij.' Hij wijst en nog een aantal aan die andere mensen als hun eigen kopje hebben geclaimd en geeft vervolgens een andere aan mij.

'Die was van je voorganger,' zegt hij mij. Hm. Het mag goed bedoeld zijn, maar het voelt vervangbaar. Voor vandaag neem ik het kopje aan en maak er een mentale notitie van om na het werk een nieuw kopje te kopen. Als een soort statement. Ik neem mijn koffie mee naar mijn kantoor en sluit de deur achter mij.

Net als ik mijn notatieblok en pen heb klaargelegd en mijn eerste slok koffie heb gehad, wordt er op de deur geklopt. Ik kijk op de klok: 08:59. Als ik de deur opendoe, word ik begroet door een cipier.

'Goedemorgen. Ik begeleid uw afspraak van negen uur, gevangene 90541,' zegt hij en hij zet een stap opzij. De man in kwestie komt in beeld. De man is lang en heeft brede schouders en biceps. Alhoewel hij een op het oog relaxte houding heeft aangenomen, staan zijn ogen scherp en heeft hij

van nature een autoritaire air over zich heen. Hij straalt intimidatie uit. Zijn tatoeages lopen uit op zijn handen en in de linkerkant van zijn nek. Zijn donkere ogen staren mij aan, maar zijn gezichtsuitdrukking kan ik niet lezen. Hm. Heb ik er wel goed aan gedaan hier te komen of gaat me dit boven de pet?

De cipier zegt: 'Ik blijf de hele sessie naast de deur staan en begeleid de gevangene na afloop terug naar zijn cel. Mijn naam is trouwens Gerard en als u wat nodig heeft...' hij maakt zijn zin niet af maar kijkt me afwach- tend aan en ik knik. Ik weet waar de panieknop zit. Nog een nieuwe bij- komstigheid die me bewust maakt van mijn nieuwe werkplek. Ik forceer een glimlach en knik de man toe. Dan open ik de deur verder en de cipier wijst de man naar binnen. De cipier – Gerard dus – houdt de man nauw- lettend in de gaten totdat hij plaatsneemt. De man knikt Gerard eens toe, wat Gerard doet brommen. Maar hij gaat de gang op en trekt de deur ach- ter zich dicht. Er valt een zware stilte over het kantoor en ik rol mijn schouders voor ik achter de man langloop en plaatsneem aan mijn bu-reau.

'Ik zal me eerst voorstellen,' zeg ik de man vriendelijk.

'Mijn naam is Anthurium, maar je mag me Anty noemen.' De man trekt een wenkbrauw op wanneer hij dit hoort, maar trekt zijn gezicht gauw weer in terug in de plooi. Hetzelfde uitdrukkingsloze gezicht van daarnet staart me intens aan.

'Jackson, aangenaam,' zegt hij. Hij heeft tenminste iets van manieren, bedenk ik.

'Dus, Jackson. Wat brengt je hier?'

JACKSON

Wanneer de deur naar het kantoor opengaat, zie ik niemand, wel komt me een aangenaam zoete geur tegemoet. Het is een bekende geur, maar ik kan het niet plaatsen. Het frustreert mij, ik mag graag alles weten. De cipier wisselt wat woorden terwijl ik nog steeds probeer de geur te plaat- sen, daardoor krijg het verhaal van de cipier niet mee. Zodra de cipier een stap aan de kant zet, zie ik een timide uitziende vrouw staan. Ze ziet er casual zakelijk uit en heeft slimme, nieuwsgierige ogen. Ik moet een glimlachje onderdrukken, al weet ik niet goed waarom. Als ik heb